

Моя МАМА
Трейсі Бікер!

Найперший

Чи знаєте ви мою маму — Трейсі Бікер? Знали би, якби жили у вежі Мальборо¹. Увесь Графський кут її знає. І у крамницях, і на ринку, і в бібліотеці, і на секонді, і в кіоску «Кури-гриль». Навіть у моїй школі знають.

Коли ми тільки переїхали, я помилково назвала наш мікрорайон вежею *Мармуро*. Мама аж покотилася зі сміху.

— Ти так кажеш, ніби це палац якийсь! — пирхнула вона, похлинувшись шипучкою. — Якби ж то!

Будинки тут зі звичайної цегли, а не з мармуру, а по низу стіни розписані графіті й дуже поганими словами. Всі кажуть, що Графський кут — це одне велике звалище. Наш будинок по-топає у смітті, хлопчаки час від часу підпалюють сміттєві баки, та це не допомагає. Але байдуже, тут — наша найперша справжня домівка на двох.

---

¹ Вежа Мальборо (а згодом і Вежа Девоншир) — соціальні багатоповерхівки з дешевими помешканнями, де живуть малозабезпечені родини, якими опікується соціальна служба.

Тільки я і мама. Досі ми жили з Кам, але там ще мешкало багато старших дівчат і було затісно. Кам — прийомна матір. Вона про усіх дбає. Вона і про нас дбала, та мама вирішила, що нам удвох треба мати власний дім.

І нехай вежа Мальборо зовні схожа на сміттярку, всередині, у квартирі, ми все облаштували як слід. Мама пофарбувала стіни вітальні у червоне, щоби було затишно, і купила червоний диван з червоними подушками. Вона сідає з одного боку, я — з другого. А іноді я викладаю ноги мамі на коліна, і вона мене лоскоче.

У нас є телевізор і книжкова шафа, бо ми обидві любимо читати, а на одній зі стін у нас картина матері з дочкою. Ми її надибали на гаражному розпродажі лише за кілька фунтів, і нам обом вона одразу ж сподобалася. Її намалювала у вісімнадцятому столітті французька художниця — від цього картина для нас ще особливіша! І мама, і дочка на ній чорняві та кучеряві, як ми.

У нас багато різних милих речей із розпродажу. На підвіконні походжають мама-собака і цуценя, на журнальному столику вишикувалися балакучі китаянки з повітряними кульками. Іноді ми граємося, що вони виспівують пісень із «Мері Поппінс». На стіні летять три гіпсові качки, у клітці сидить іграшковий папуга, а на телеку цілюються дзьобиками пташечки.

Кухня у нас жовта, у ній сонячно, навіть коли надворі негода. Тут на підвіконні — рядочок кухликів зі смішними мармизами. Ми їх купили задешево, бо всі вони чи то тріснуті, чи то пощерблені, а кілька навіть без вушок. У одному ми тримаємо виделки, у другому — ложки, а у третьому — ножі. Влітку я збирала букетики ромашок і кульбаб й ставила їх у кухлик з жіночим обличчям. Узимку там красуються штучні нарциси. На буфеті малесенькі іграшкові ведмедики зібралися на пікнік довкола великої банки з медом, а гладкий ведмідь-коала висить на ручці холодильника.

Ванна у нас зелена. Раніше я годинами гралася там у русалок зі своїми ляльками. Обгортала їхні ноги фольгою, щоби скидалось на русалчині хвости. І ще у мене власна кімната —

маленька, наче шафа, зате небесно-блакитна. У ній — поклади моїх старих іграшок і ведмедиків-обіймасиків. Мамі чудово вдається вигравати таких на ярмарках. Кам каже, що я розбещена. Я з нею згодна, і мені це до душі.

Але я не завжди сплю у себе. Якщо мене щось турбує, я йду в ліжко до мами. Беру з собою Гавчика. Це моя улюблена м'яка іграшка. Він зараз трохи пошарпаний, майже не схожий на пса, та все ж для мене він особливий. Нам у Графському куті не дозволяють заводити собак — от халепа!

Коли Кам удочерила мою маму, то моя ще мала мама пофарбувала свою кімнату на чорно, щоби було схоже на печеру з кажанами. Вона тоді взагалі трохи химерно поводитася. І я дуже рада, що тепер її кімната бузкового кольору. Вона частенько палить там бузкові ароматичні свічки, тож пахне там, як під кущем бузку. У неї ліжко більше, ніж у мене, ще й укрите прегарним білим мереживним укривалом — у ньому такі дірочки-дірочки, які складаються у квіти.

Отож, самі бачите: наша квартира — як маленький палац. Жаль, що у ній так вогко. Мама силу-силенну разів ходила в ЖЕК, але вони так нічого і не зробили. Їй доводиться самій постійно підмазувати стіни, щоби приховати все нові й нові темні плями. А вікна весь час ніби пітніють. Мама призначила мене мисливцем

за вологою, тож я щоранку обходжу квартиру з ганчіркою і витираю всі підвіконня і одвірки. Якщо цього не робити, вони пліснявіють. А ще доводиться обтирати кожну лапку порцелянових песиків — а це не швидко робиться! Зате ми на чотирнадцятому поверсі, а звідси — чудовий краєвид. Ми навіть любимо уявляти, ніби ми — чайки, ширяємо в небі... Ми махаємо руками, наче крилами, і кигичимо по-мартинячому.

Одного разу ми навіть бачили далеко внизу Бугая. І він не був великим і страшним, радше маленьким і смішним.

— ОК, маленький мартинчику, кидаймось на нього! — скомандувала мама.

Насправді ми ні на кого не кинулись, тільки уявили, але було класно. Нам у вежі Мальборо подобається. Як я уже казала, тут нас усі знають. Тобто — знають мою маму, а отже, і мене теж. Я дуже на неї схожа (коли не зважати на окуляри) — маленька, темноока, з кучмою неслухняного кучерявого волосся. Ось тільки моя мама галаслива і запальна, нічого на світі не боїться. Я ж тихенька і сторожка.

— Ти — дівчинка на мільйон, — любить приказувати мама. — *Моя маленька.*

Так мене і називають. Мала Трейсі Бікер. Мало хто пам'ятає, як мене звать. А я — Джес. Джесіка Проліска Каміла Бікер. Джесіка — бо мамі подобається це ім'я. Проліска — бо так

звали улюблену мамину ляльку, коли вона була малою. Каміла — бо так звать мою прийомну бабусю — Кам, а вона така чудова! Ну і Бікер, бо це прізвище моєї мами.

Я не часто бачу свого тата, але він також належить до числа тих, хто знає Трейсі Бікер. Де би не бувала моя мама, її всюди запам'ятовують — і там, де вона жила до мого народження, і там, де працювала, і у всіх її колишніх сиротинцях. Мама була у дитячому будинку, доки Кам її не в дочерила. Здається, про неї навіть була телепередача, так що моя мама навіть трошки знаменита!

А мамин хлопець знаменитий не трошки, а сильно. Тобто, якщо ви цікавитесь футболом. Звуть його Шон Годфрі — ну як, щось тенькнуло? Невже не пригадуєте — такий накачаний дядько з крутою зачіскою у стильному костюмі? Грав у Прем'єр-лізі. Був там зіркою. Люди й досі озираються, коли він іде вулицею. Кричать услід: «Агов, Шоне!» або «Як життя, чуваче?» або навіть «Мій малий чманіє від футболу, підсоби трохи — хай його в команду візьмуть!»

Мама тільки очі закочує. Вона ясно дає зрозуміти, що її не вражає його гра, його вигляд чи його гроші, але це не так. Тепер у Шона власний гімнастичний зал, і його справи йдуть угору.

Там вони й познайомились. Мама пішла до качалки, бо захотіла навчитись кікбоксингу. Вважала, що це було би весело. Ну і ще — це гарний спосіб боротися із нападами агресії.

Моя вчителька міс Олівер сказала, що у мами — напади агресії. Це коли Бугай з його друзками почали підстерігати мене після школи. Спершу просто дражнили чотириокою, кучерявкою Сью чи Бікер-Гікер, а тоді почали мене щипати — і виявилось, що це дуже боляче, хоч я і не подавала виду.

Під час уроків їм до мене було не добратись, а на перервах я від них ховалась. У Графській початковій школі я ще ні з ким не подружилася, тому просто йшла до Тихого Садочка почитати. То моє улюблене місце. Це огороженний з усіх боків куток з деревами, там можна було почуватися у безпеці. Там є квіти і фонтанчик, а ще лавка і посипана чорним гравієм доріжка. А найкраще те, що туди майже ніхто не ходить.

Але якось на обідній перерві Бугай з його друзками подався мене шукати і надивав у Тихому Садочку. У мене всередині все стиснулося, але я не подала виду, що злякалась. Сиділа собі й вдавала, що читаю.

— Гей, Гікер, шо ти постійно носом у книжці? Гей, я до тебе ка'у! — промукав Бугай просто над моїм вухом.

Я не підвела голови від книжки, так, ніби занадто захопилася читанням. Тоді він вихопив у мене книжку, але я все ще сиділа, похиливши голову, а мій погляд сновигав туди-сюди так, ніби я читала рядки, написані на моїй шкільній спідниці. Це його справді роздраконило, аж він зіштовхнув мене з лавки. Я впала на гравій, роздерла коліна, забила голову і загубила окуляри.

Я не плакала. Просто лежала собі, та й усе.

— Сама винна! Треба слухати, що тобі ка'уть! — гаркнув Бугай. — І не придурюйся, що забилась!

Але мені боліло. Хоча я зуміла не заплакати. Я так-сяк пережила решту уроків, хоча на лобі виросла синя гуля, а коліна все ще кривавили.

— Що з тобою сталося, Джес? — запитала мама, коли я покульгала до неї через шкільне подвір'я, і міцно мене пригорнула.

— Впала собі, мамо, — пояснила я. Я боялася, що тепер таки розревуся на очах у всієї школи.

— Не дури мене! — сказала мама, роздивляючись мене з відстані витягнутої руки. — Тебе хтось набив! Скажи мені, хто саме, Джес!

Я міцно стулила губи. Не могла ж я їй у всьому зізнатися, щоб наступного разу Бугай мене не просто набив, а ще й ябедою обізвав! Він стояв недалеко зі своїми друзями і витріщався на мене. Руки впер у боки так, ніби анітрохи не переймається — але водночас вигляд він мав трохи знервований. Як я вже казала, всі довкола знають мою маму. Вона невисока на зріст — Бугай навіть її вже перегнав — але вона іноді буває дуже, ну дуже лютою.

Вона простежила за моїм поглядом.

— Ей, ти там! — гаркнула мама. — Це ти таке зробив моїй Джес?

— Не-а! — похитав головою Бугай. Його друзки повторили його рух.

— Ану не некай, брехло мале! Це написано на твоїй паскудній пиці! Як ти смієш ображати дитину, вдвічі за тебе меншу? Ось я тобі покажу!